

“EVİNİZE YAPALIM İSTERSENİZ”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Pazartesi, 22 Ağustos 2016 06:15 -

1983'te 1402 Sayılı Yasayla sorgusuz sualsiz meslekten atılınca bunun çevremizdeki insanlar tarafından nasıl karşılandığını anlatmıştım. Yayın pazarlamacılığı ve yayıncılık yapamayacağımız bir iş değildi. Fakat öğretmenlikten aldığım zevki başka hiç bir işten alamıyordum. Hele o ders yılı sonunda sınıflardan birinin beni alıp Gölbaşı'na başka bir sınıfın Bayındır Barajı'na kır gezisine götürmesi, aramızdaki bağın tahminimden daha güçlü olduğunu gösteriyordu. 1984'te bir öğretmenin Mamak'ta komutana çıkmayı başardığını, durumunu anlattığını ve komutanın emriyle görevine döndürüldüğünü duyduk. Ben ise göreve dönme isteğimi bir dilekçeyle ifade ederek bunu Genelkurmay Başkanlığı'na ve Milli Eğitim Bakanlığı'na verdim. Genelkurmay verdiği yanıtta “Muhatabınız Millî Eğitim Bakanlığıdır. Orası karar versin” diyordu. Fakat bizim zararlı kişiler olduğumuz konusunda şartlanmış, kraldan da fazla kralcı olan bakanlık Nuh diyor, peygamber demiyordu. “Sıkıyönetim olur derse hayhay!” diye cevap veriyordu. Bu yanıtında da ne kadar samimiyetsiz olduğu çok geçmeden anlaşılacaktı. Bu arada 1984 aralığında Ayhan'ı polisler almış götürmüş. Nerede olduğunu öğrenmek için seferber olduk. Ankara Emniyet Müdürü Hasa Eryılmaz, 1977'de TODAİE'de sınıf arkadaşımızdı. Siyasal'dan öğretmeni Cevat Geray aracılığıyla kendisine ulaşmak istedik. Her seferinde ya daireye henüz gelmemiş, ya da çıkmış bulunuyordu... Yer demir gök bakırdı. Sonunda Ayhan'ın DAL grubu denilen işkence hanede olduğu anlaşıldı. Uzun hikâye... Bir ay sonra Mamak'tan bırakıldı.

Bu gibi devlet zorbalıkları, gelecekle ilgili umutları kalmayan bir çok aileyi perişan etti. Bir kısmı yurt dışına çıktı. Evlerde huzursuzluklar arttı. Boşanmalar çoğaldı. Bazı arkadaşlar, kurdukları işlerde çok başarılı oldular. Buna karşılık düzene muhalefetleri de yumuşadı. Ayhan hem eşinden hem de evinden ayrıldı. Öğretmen Dünyası dergisinde de çok yıprandı ve oranın yazı kurulundan da ayrıldı. İsveç'ten bir davet aldıysa da pasaport vermedikleri için gidemedi. Ankara Hukuk Fakültesinin sınavlarını kazanarak buraya dışarıdan devam etmeye başladı. Bu sıkışık durumda bize gelip kalması gerekmez miydi? Yalnız iki gece kaldı. Gittiği yerleri bize de söylemiyordu! Kendine göre haklı gerekçeleri olsa da bu dönemde yaşadığım acıyı asla unutamam! Hele annemin çektiği acıları...

SABIR ACIDIR...

Sabırlı olmak gerekirdi. Kendime sürekli bunu telkin ediyordum, Ayhan'a da “Bu günler geçecek, başarılı bir avukat olacaksın, sabret!” diyordum. Gün doğmadan neler doğardı! 1986'da eşimle ikimiz de Ankara'da gözaltına alınarak Ordu'ya götürüldük. Efirlide bir ay tutuklu kaldıktan sonra mahkemece salıverildik. Güneş her sabah doğuyordu ama bize değil. Her türlü bela karşısında şükretmek gerekir. Çünü beterin beteri vardı.

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, 5 Temmuz 1985 günü, bizim gibi görevden temelli uzaklaştırılmış olan devlet memurları hakkında bir karar aldı. Bunlardan her hangi bir davadan mahkûm olmayanlar göreve dönebileceklerdi. Bir süre bakanlık tarafından kendiliğinden göreve döndürülmeyi beklediysen de oradan ses seda çıkmadı. Genelkurmay'a başvurdum. Durumumum bakanlığa bildirildiği yanıtını aldım. Koşa koşa bakanlığa giderek göreve döndürülmemi istedim. “Başbakanlıktan bize böyle bir yazı gelmedi” yanıtını verdiler. 6 Ocak 1986'da bakanlığı İdare Mahkemesine dava ettim. Bakanlık, mahkemeye verdiği savunmada beni canı isterse göreve döndüreceğini bildirdi. Bakanlık, bu itirazı kabul etmeyerek göreve dönmem kararını verdi.

Tebliğatların yerine ulaşması zaman alıyordu. Ben ise mesleğime kavuşmakta sabırsızdım. Mahkemenin mübaşirlerinden birini taksitle bakanlığa götürdüm ve tebliği yaptırdım. Atama şubesine bu işlere bakan bayana: “Alındığım okula vermenizi istiyorum” dedim dikleşerek. “Oraya vermeyecekseniz evime yakın olan Mimar Kemal Lisesi'ne verin.”

“EVİNİZE YAPALIM İSTERSENİZ”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Pazartesi, 22 Ağustos 2016 06:15 -

Ayşe Hanım, orada sıkıyönetim düzeninin memuru gibi görünüyordu. “Evinize yapalım isterseniz” diye ukalaca bir laf etti. “Bu nasıl laf, ne demek istiyorsunuz?” diye bağırdım. Artık şurama kadar gelmişti... Davası benden önce sonuçlanmış bazı arkadaşları kentin en uzak okullarına savurmuşlar, onlar da göreve dönmenin sevinciyle buna razı olmuşlardı. Göreve dönme kararnamem 16 Haziran 1986 günü posta ile geldi. Çok sevindim. Üç yıl, 2 ay, 7 gündür çektiklerim gözümün önüne geldi. Ertesi gün yazıyı alarak İncesu Lisesinin yolunu tuttum. Öğretmenler dönüşüme sevindiler, Başmuavin Hasan Erünver kalktı oynadı! Ne var ki, derslerine girdiğim öğrenciler mezun olmuştu... Gelecek öğretim yılında ders vereceğim öğrencilerin de temiz yüzlü halk çocukları olduğunu düşünerek avundum. Öğretmen Yayınlarına giderek durumu arkadaşlara bir müjde olarak verdim. “Beni öpebilirsiniz!” dedim. Yalnız kuru bir öpmeyle olmazdı. Bir galon şarap ve kuruyemiş alarak bu olayı kutladılar. Görevden ayrı kaldığım süre içinde bir gün boş durmamıştım. Editörlüğünü yaptığım kitaplardan başka beş kitabım yayımlanmıştı. Kurtuluş Savaşı yıllarında gazetelerin başlıkları da siyah mürekkeple basılırdı. Yalnız zafer günlerinde kırmızı mürekkep kullanırlardı. Ben de o akşam günlük notlarımın başına kırmızı kalemle “GÖREVE DÖNDÜM!” diye yazdım. Bunları yazmamın bir nedeni var. Anlatacağım... (Ayvalık, 19 Ağustos 2016)